

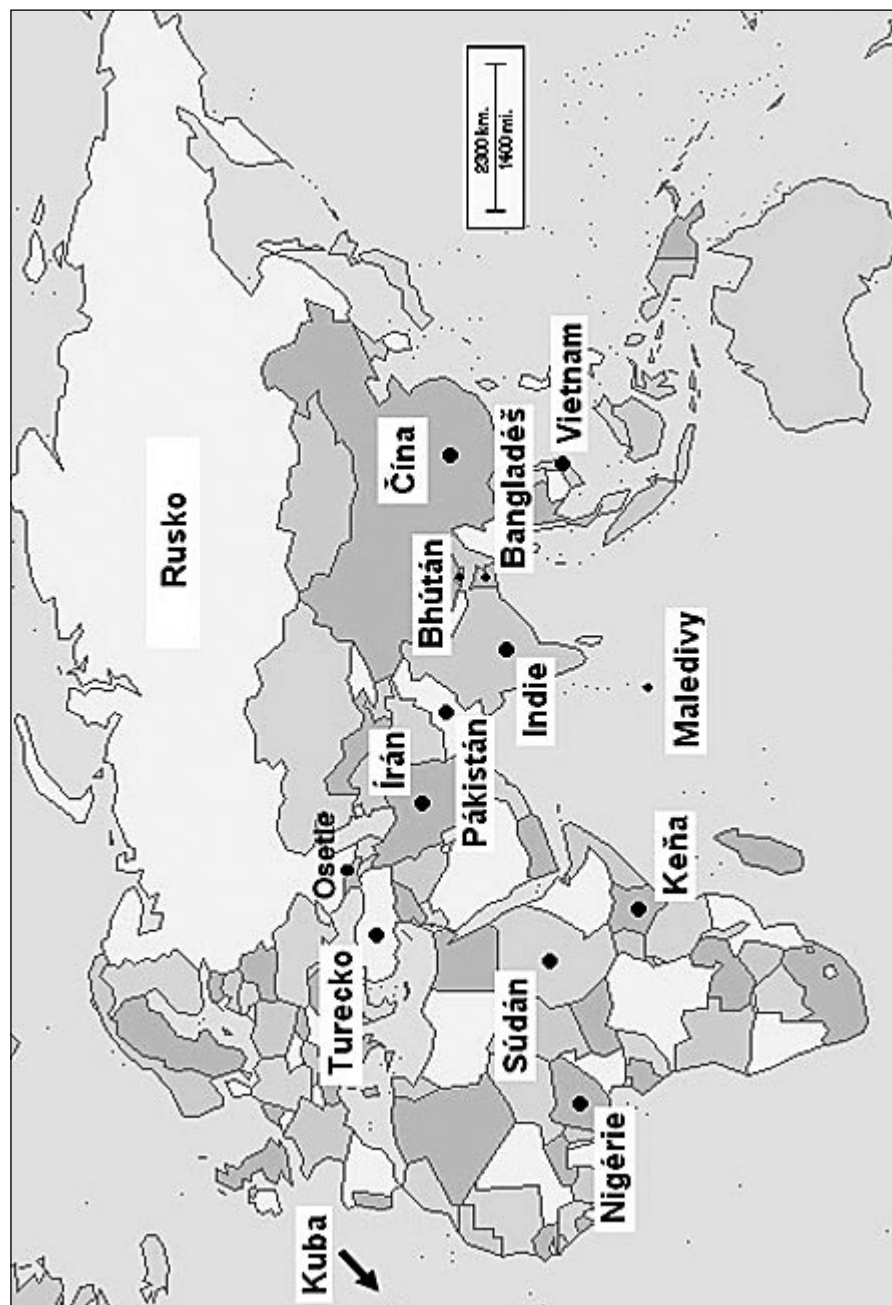
Návštěva Indie, stát Manipur a Nagaland

F. Kopečný, otec Martin Holík, kameraman Václav Stuchlý,
otec Jan Med, otec Leoš Ryška

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Státy, ze kterých přinášíme zprávy v tomto čísle

Slovo na úvod

Milí příznivci CSI. Už v listopadu loňského roku nás naši súdánští přátelé varovali: „Na jaře propukne v Súdánu škaředý hladomor!“ K tomu přicházejí ještě zprávy OSN o masakrech, znásilněních a vyhánění na západě Súdánu, v Dárfúru. Ale i v jižním Súdánu jde muslimským Arabům o to, vyhnat černé Afričany, aby půdu mohli obsadit Arabové. Nevaří jim ani, jsou-li jejich obětmi muslimové.

OSN sice vypracovalo program pomoci, má ale jen zlomek prostředků potřebných pro účinnou pomoc. Proto jsme se rozhodli pro vlastní „súdánskou aktivitu“. Z angažovaných katolických a evangelických farářů a dalších organizací jsme vytvořili iniciační skupinu. Ta má povzbudit k modlitbám a aktivitě Švýcarský evangelický svaz a Švýcarskou biskupskou konferenci, ale i vládu a OSN k jednání.

Po svém zmrtvýchvstání naplnil Kristus své učedníky Duchem Svatým. V Jeho síle ukazovali věčně zdraví v Kristu. Boží království je věčné. Je ale také přítomné. Tak zápasí křesťané jako tehdy i dnes s mocnostmi smrti, zničení, nesvobody a bezpráví. V této službě narazí často na překážky, skrytý odpor a nezdůvěry musí bojovat i s vlastní nechtí. To nás ale nesmí odradit.

Proto z celého srdce čekám, že vy, milí přátelé, se budete podílet vytrvalou modlitbou, ale i materiální podporou pronásledovaných v Súdánu i jinde. Je zdrojem požehnutí, když s důvěrou a oddaností uděláme, co můžeme.

V srdečném spojení
Hansjürg Stüchelberger.

Indie, stát Manipur, Imphal, otec Med.

Řada našich spoluobčanů podporuje roky aktivitu českého misionáře v severovýchodní Indii. Od svého vzniku se připojila i naše organizace – CSI ČR – Křesťanská mezinárodní solidarita, česká afilace Christian Solidarity International. Pan Adamík jej doprovázel při jeho poslední návštěvě v rodné zemi v roce 1999 při jeho putování po domovině autem dvakrát po týdnu (přiletěl na Povýšení sv. Kříže a odletěl na VŘSR). Letos uplyne již 70 let od jeho působení v Indii. Odcestoval tam na svátek svatého Václava v roce 1935! Letos se v polovině dubna dožil požehnaných 89 let. Chtěl jsem jej při tomto významném jubileu navštívit. Konečným impulsem byl mimořádně štědrý dar, který jsme v závěru loňského roku obdrželi. Stát Manipur leží při hranicích s Barmou (nyní Myanmar), zmítá se ve vnitřních nepokojích a podobně jako do ostatních států tvořících severovýchodní Indii, je potřeba získat zvláštní povolení pro vstup. To je mimo jiné vázáno minimálním počtem 4 turistů. Že to není jednoduché, dokládá oficiální statistika – za poslední rok

navštívilo stát Manipur celých 12 turistů ze zahraničí! Sám otec Med nás od návštěvy pro její nebezpečnost odrazuje, ale jeho současní spolubratři svolují. Tak se dáváme do příprav. Získáváme to cenné pro natočení dokumentu – ředitele ostravského Telepace, otce Luboše Ryšku, režiséra, a profesionálního kameramana, Václava Stuchlého. Třetím je autor a čtvrtým autor našich webových stránek a počítačových programů, Jiří Latiok. Naštěstí se otci Ryškovi podařilo získat pro akci ředitele Radia Proglas, otce Martina Holíka. Jirka totiž nedostává dovolenou, ale zůstává minimální počet čtyři. Nebudu unavovat dalšími podrobnostmi příprav, ale rád předám zkušenosti, kdyby se někdo chtěl vypravit narok, blahopřát otci Medovi k devadesátinám.

Brzo ráno vyrážejí Ostraváci autem, berou mě v Přerově, na Barvičově přeseďme do auta otce Martina a jeho bratr nás veze na letiště do Vídně. 11.40 odlétáme do Londýna, kam přilétáme 13.05 (místního času) na terminál 4. Z toho také odlétáme v 15.00 do Kolkaty (to je indický přepis Kalkaty). Po

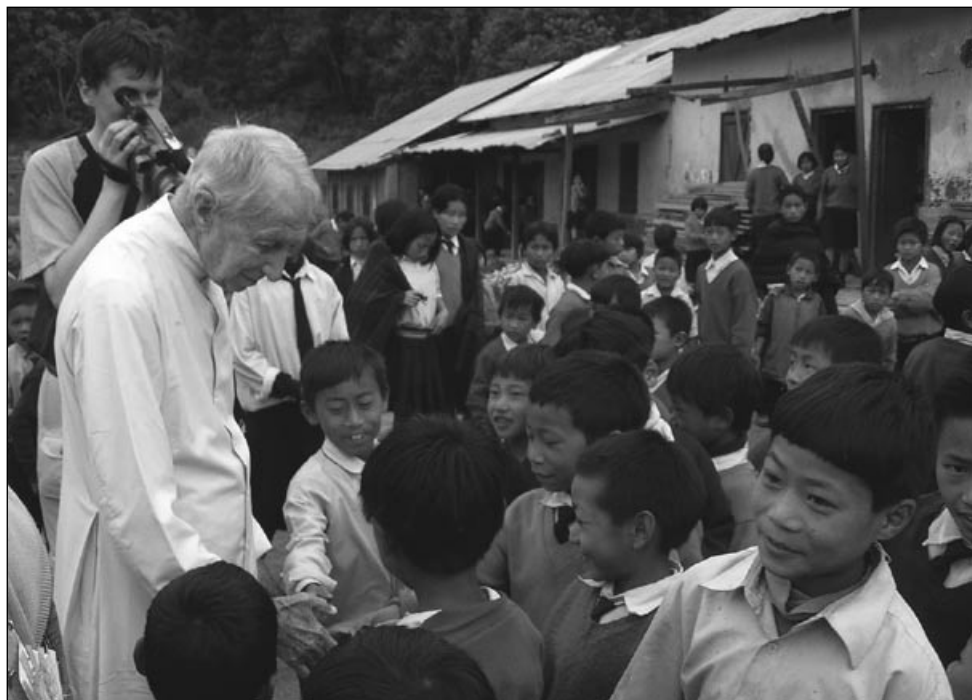
klidném letu přistáváme v 5.10 místního času (+3,5 hod). Přemistujeme zavazadla z mezinárodního terminálu na nedaleký domácí terminál. Při tom poznáváme, co je to horko a dusno. Ale v hale je klimatizace a tak dospíváme, protože do Imphalu odlétáme až 11,05. S mezipřistáním přistáváme plni očekávání 13.45. A už při vstupu do haly vidíme drobnou postavu otce Meda, celého v bílém (slzy mám jen když to píši, natož tam). Jsou tam i představený imphalských salesiánů, otec George, a místní arcibiskup. Než se vyřídí formality, máme za sebou první rozhovory na kameru a dostáváme program na náš pobyt. To ještě netušíme, co ta jedna stránka bude pro nás v následujících dnech představovat. Program byl pečlivě připraven a jeho naplnění si vyžádalo plné nasazení po celých 12 dnů pobytu. Obdivuhodný byl výkon otce Meda. Byl s námi od rána (vstává kolem 5.30, celá Indie má jednotný čas, takže na východě sluníčko vycházelo před pátou a zapadalo hned po šesté) až do večera – večere začínala obvykle v půl osmé a rozehnal nás teprve signál, že za chvíli se vypíná agregát a bude tma (vypínal kolem 21.30). Pro uklidnění všech jeho příznivců a rodiny – je o něj dobře postaráno, jí přiměřeně věku a že váží jen 56 kg (převažovali jsme se) protože je stále v pohybu jak tělesným, tak duševním a ta nízká váha je asi jeden z důvodů jeho čilosti v 89 letech. Zvláště sestřičky jsou neodbytné a otec Jan několikrát prohlásil „Chtějí mě zabít“, když ho nutily do jídla. Vztah místních lidí k němu je opravdu dojemný a on dokáže svým milým přístupem jejich úctu dobře usměnit. A misionář se v něm nezapře. Při každé příležitosti se dává do řeči s dětmi, které pravděpodobně vidí poprvé. Ti starší, co ho znají, se rozzáří, když ho spatří a pokud mohou (není v jedoucím autě), sdělí mu alespoň pár novinek a potřebou rukou. Jemu nikdy není líto času pro kratičké povzbuzení. Mnoho z nich zná, když pěšky křížoval okolní hory při svém misijním působení. „Oni se stahují z hor k silnici“, vysvětloval, proč ho znají. A že to jsou hory. Velmi strmé, zarostlé hustými lesy a jednotlivé vesnice jsou obvykle až nahoře,

ne-li přímo na vrcholcích. Z otce Jana přímo vyzařuje spokojenost, že nám může ukázat místa svého dřívějšího působení.

Přišel sem z jižní Indie (okolí Madrasu), kde dělal provinciála, přes superiora noviciátu v Shilongu v roce 1970 (Uvažoval i o návratu do vlasti, kterou také poprvé po 35 letech v roce 1970 navštívil. Pustili jej, protože byl indický občan, ale veřejně nemohl sloužit ani jednu mši, prostě návrat do komunismu byl nemožný.) Je až obdivuhodné, co všechno v milovaném Senapati vybudoval. „Tam ty stromy jsem sám vysadil“. Ptám se: „A tyto také!“. „Ty už ne, jsou novější“.

Podařilo se také získat povolení ke vstupu do státu Nagaland, který leží na severu nad Manipurem a je převážně hornatý a proto převážně křesťanský (je to jediný křesťanský svazový stát v Indii, mírnou většinu mají křesťané ještě na jihu ve státě Kerala). Na manipurské straně hor navštěvujeme salesiány v Maram a Mao. V Maram se objímám s otcem Josefem, který spolu s Jirkou Latiokem udělal hodně při přípravě naší návštěvy, má na těch horách spolehlivé napojení na internet. Křes-

tanské hory jsou ostrovem míru, říkají bratři. Dole v Imphalu jsme museli (bez problému a hodnotně) nahradit návštěvu salesiánské školy a kostela ve vesnici asi 20 km od Imphalu, protože tam „něco“ v pátek vybuchlo jednomu žáku školy v ruce, když pracoval na školní zahradě a na místě byl mrtvý. Místní policie oblast okamžitě uzavřela. V Maram je teplota podobná jako u nás a spíme (někteří) bez moskytiér. Vůbec nám bylo „na horách“ moc dobře. Jen nevíme, jak jsou vysoké. Udávají přibližně 10000 stop. V Nagalandu jsou křesťané (převážně baptisté a katolíci) poznat. Jsou lepší silnice, pěknější domy a vše výrazně čistější.

Vidíme hlubokou zbožnost a slyšíme nadšený zpěv. Zpívá se už dlouho přede mší, bez varhan, někdy s kytarou nebo velkým bubnem. Na zpěvu se výrazně podílí otec Med. Vloni už vyšlo 6. vydání jeho zpěvníku. Bohužel ho zradil sluch, slyší jen na dvacet procent. Ale když náhodně zaslechl zkoušku sboru, řekl najednou: „Ten první hlas je sla-

bý, potřeboval by aspoň dva zpěváky navíc“. Složení účastníků bohoslužeb je naprosto jiné než u nás, výrazně převažují mladí, k svatému přijímání chodí, podobně jako u nás, téměř všichni. Kostely jsou plné. A nejsou to žádné kapličky. Katedrála v Kohimě (hlavní město Nagalandu) je pro 3000 sedících a 15000 stojících! Vybavení je prosté až ubohé. První neděli (náhradní program) jsme byli na druhé mši v chudinské čtvrti Imphalu. Když mi ukázali, kam mám jít, nevěřil jsem, že ten chatrný hangár s hliněnou podlahou může být kostel. Ale ta bohoslužba! Mši sloužil otec Med. Na oltáři měl připravený bílý ornát, který si sám oblékl při zpěvu celého kostela. Rytmus udával obrovský buben. Často ministrují děvčata. Katolické misie se vůbec zaměřují na děvčata a ženy, které klasické kastovní „hindu“ dlouho diskriminovalo.

A vše má konec. Jedeme na letiště. Poslední chvíle s otcem Janem. Má velkou radost z naší návštěvy i z toho, že odlétáme celí, živí a zdraví. Dostáváme pozhřebání

a se slzami v očích odcházíme k odbavení. To je na místních linkách podstatně zevrubnější, než na linkách mezinárodních. Otec Ryška přichází o baterie a Václav má jako obvykle problémy s kamerou. 14.35 odletáme z Imphalu a po mezipřistání jsme v 18.15 v Kolkatě. Čeká na nás 42° C, ale hlavně auto místních salesiánů a jedeme do jejich sídla se školou v chudinské čtvrti, na poslední noc, tentokrát spíše propocanou než prospanou ve skutečné Indii (i ta cesta autem Kolkatou byl silný zážitek). Chtěli jsme ke hrobu Matky Terezy, ale ten je od 5 hodin nepřístupný (i v Kolkatě je kvůli jednotnému času brzo tma). Ráno už před pátou nasedáme do dvou taxi a jedeme na letiště, abychom 7.35 odletěli do Londýna. Tam jsme ve 14.20 na už známém terminálu 4, ze kterého odletáme s 35 minutovým zpožděním (je tlačence na ranvej a letadla se asi podle „zipu“) hrnou na start jedno za druhým – vidíme jich 6) v 15.40. Ve Vídni už máme zpoždění jen 10 minut – 18.25. Opět na nás čeká spolehlivý bratr otce Martina a po pracném naložení bagáže vyrážíme ucpanými cestami k Brnu. Krátké poděkování v kapli na Proglasu, kde jsme začínali a těsně před půlnocí vystupují v Přerově z auta.

Mohli jsme poznat neuvěřitelné aktivity salesiánů, dojemně přesnou evidenci využití

vašich darů otcem Medem, který podporuje asi 500 dětí z nejchudších rodin. Peníze na školné (spíše jeho část, aby rodiče alespoň něco museli přidat) dává přímo sestřím nebo řediteli školy. Přimo v Imphalu mají salesiáni tři školy s více jak 3,5 tisíce žáky (další mají sestřičky, hlavně pro děvčata), 42 center pro odstraňování negramotnosti, 3 centra pro mládež a 62 SHG (svěpomocné skupiny), které udržují ve školách dalších 581 dětí.

Telepace za spolupráce otce Martina natočilo více než 20 hodin, otec Martin má více jak 1000 snímků a několik hodin kvalitních nahrávek („původní povolání“ elektroinženýra je znát). Můžete očekávat pořady na Proglasu, přednášky a vstupy na akcích Proglasu i Telepace i dokument o českém misionáři, který je v jednom kole v daleké Indii už 70. rok. Budete muset počkat nějaký čas na zpracování přivezeného materiálu. Již dnes si můžete objednat kazety nebo DVD (za přiměřené ceny) s otcem Medem na adrese: Studio Telepace, s.r.o., Kostelní náměstí 2, 70200 Ostrava. Pořad bude vysílán i na ČT. Dokončení zpracování plánuje Telepace do konce září. V dalších číslech KLN přineseme podrobnější informace k jednotlivým oblastem.

František Kopečný

Súdán

CSI-iniciativa proti hladu a válce

CSI vyzvala všechny angažované křesťany ve Švýcarsku ke společnému nasazení v národním dni přímluv a protestů proti trvajícím násilí a pro okamžitou pomoc pro všechny válkou a hladomorem postižené.

Naléhavost iniciativy vyplývá z prohlášení sekretáře OSN, Kofi Annana, který prohlásil oběti násilí súdánského režimu za hromadnou vraždu (slovu genocida se stále vyhýbá, poněvadž „jeho“ OSN je v těchto případech bezzubá a sám slíbil, že opakování další genocidy v Africe OSN zabrání): „Miliony

Obrázek: Rozdělování prosa-CSI proti hladu a válce

lidí padlo za obětí násilí během uplynulých let bojů mezi severem a jihem“, řekl Annan na Konferenci k bezpečnostní politice v Mnichově v únoru. „Pokud se týká Dárfúru shledala vyšetřovací komise OSN minulý měsíc, že civilní obyvatelstvo bylo a je vystaveno brutálnímu násilí a jeho lidská práva jsou pošlapávána....Jak OSN, tak EU, USA a další dárci s další pomocí nepočítají. Při tom neuplyne den, ve kterém by neumírali další lidé, zatím co my je zapomínáme chránit.“

Kolektivní slabost při jednání.

Annan pokračuje: „Další opatření jsou nezbytná. Organizace se skutečnou schopností – a NATO a EU jsou v tomto prostoru dobře zavedeny – musí především zvážit, jaká opatření mohou pro ukončení této tragédie přijmout.

Společně, v koordinaci, musíme nalézt účinnou strategii, která zastaví zabíjení a ochrání bezbranné. Jinak vydáme obyvatelstvo Dárfúru pokračujícímu násilí. Jsem připraven podílet se na vypracování takové strategie. Když tedy mluvím o naší odpovědnosti za bezpečnost...myslete prosím na to, že míra naší současné kolektivní slabosti bude měřena lidskými životy. Samozřejmě by bylo dalece lepší, kdyby si chronické, dlouhotrvající problémy Súdánu odstranila jeho vlastní vláda.“

Jen CSI protestuje proti al-Bashirovi.

K čemu je vůbec OSN. Asi jen k tomu, kdyby tam USA, EU nebo NATO zasáhlo, že jim to spočítá. Annanovy snahy o „strategii“ místo okamžitého ultimáta tváří v tvář denně vražděným a umírajícím hladem s přispěním islámského režimu al Bashirova Súdánu vyvolávají bolestný a opovrhlivý úsměv. Jako jediná protestovala CSI v Bernu proti návštěvě militantního mocipána generála Omara al-Bashira, když byl přijat v říjnu 2002 ve švýcarském parlamentu. V následné tiskové konferenci zcela chyběly dotazy novinářů na otroctví nebo genocidu, ale diskutovalo se ve vší „slušnosti“ jen o zlepšení hospodářských vztahů. Nafta z jižního Súdánu přináší vládě

denně miliony dolarů. Ty spotřebuje převážně na zbraně a platy vojáků a milice.

I naši poslanci a vláda by měli v OSN prosazovat rozhodný postup proti zemím jako je Súdán. Kdo jiný než ti, co na vlastní kůži pocítili, co to znamená „nevměšujte se do našich vnitřních záležitostí“. Ach ta paměť! **Páni poslanci a senátoři, prosíme, vměšujte se!**

Moderní barbarství

Zpráva komise OSN z 25. ledna vydaná v Ženevě o válečných zločinech v Dárfúru popisuje moderní barbarství, které nemá v nedávných dějinách žádnou obdobu (chvála Bohu). Na 150 stranách dokumentované zločiny jsou stejné jako ty, léta prováděné v Bahr-El-Ghazal. Na rozdíl od Dárfúru tam nebyla žádná komise OSN. CSI byla jedinou organizací, která svět seznámila se skandálními otroctvím. Také dnes označují arabští nájezdníci své oběti jako otrocky a zacházejí s nimi podle toho. Podle zprávy je za většinu zločinů přímo odpovědný al-Bashir a jeho vláda.

Typický případ, dokumentovaný pečlivě pod číslem 345 ve zprávě OSN, popisuje jedna očitá svědkyně a účastnice, jak sama odhaduje, jedna z asi 3000 zajatých vojáků, kteří přepadli její vesnici Tarnu. „Přijeli na koních a velbloudech a byli doprovázeni asi padesáti auty s namontovanými kulometry. Ptali se mne a mých šesti sester (ve věku 15 až 24 let) co tu pohledáváme my, jejich otrokyně. Zastřelili dva naše bratry. Pak nás dlouhých dvacet minut tloukli koženými oštěpy svých velbloudů. Potom jsme museli tři hodiny běžet vádí Tina, zatímco oni jeli vedle nás a stále nám vyhrožovali. Pak nás přidali ke skupině asi 100 žen, které seděly zcela nahé na zemi. Také my jsme byly donuceny pod namířenými zbraněmi se svléct. Čekala nás velká skupina Janjaweed-milicionářů, aby si každý vybral jednu z nás. V následujícím týdnu jsem byla 14krát znásilněna před očima všech. Znovu a znovu nás bili koženými řemeny a zacházeli s námi jako s otrokyněmi. Tři ženy mučení nepřežily. Svoje sestry jsem už nikdy neviděla.“

Osmiletá Nili Mahamed by se chtěla zachránit z Darfuru.

Největší humanitární katastrofa světa.

Masové vyhánění v Dárfúru vedlo k tomu, že bez potravinové pomoci zůstalo 1,5 miliónu lidí. Pomoc OSN pro uprchlíky očekává, že 0,5 až 1,2 milionu lidí se hodlá vrátit ze severního Súdánu, Keni a Ugandy do své původní vlasti v jižním Súdánu. To dále prohlubuje stávající hladomor. Devět okresních představitelů z Bahr-El-Ghazalu varovalo ve svém dopise, že současný hladomor může svým rozsahem přesáhnout katastrofu z let 1988 a 1999. Tehdy zemřelo hladem 300000 lidí. CSI dodalo do oblasti od listopadu již 120 tun prosa a připravuje další pomoc. Stále ještě zůstává CSI jedinou organizací, která poskytuje tisícům otroků vracejícím se ze severu s holýma rukama obilí a první pomoc na přežití. OSN odhaduje rozsah pomoci na cca 270000tun dodávek. K dispozici jsou ale finanční prostředky jen na 3,5% pomoci. Proto již OSN mluví o „největší humanitární krizi světa“!

Přesto je pomoc možná.

Živelná pohroma způsobená vlnou tsunami vyvolala nebyvalou vlnu solidarity v celém civilizovaném světě. To byla katastrofa způsobená přírodními silami. V Súdánu jde o rozsáhlejší katastrofu, ale způsobenou lidmi a umožněnou naprostou neschopností OSN. Nezbyvá, než abychom se spolehli na lidskou solidaritu, podpořili ji a iniciovali rozsáhlou mezinárodní pomoc. Z vašich štědrých darů jsme v polovině března poslali na pomoc v Súdánu dar 10000 dolarů. Bude to stačit asi na dvě stě startovacích balíčků pro vracející se otroky. Abyste věděli co je v něm:

- Jedna celta na střechu a jedna na zem
- Vlněná příkrývka
- Jeden hrnec na vaření a jeden kanistr na vodu
- Ruční srp, který jim usnadní sklizeň
- 1 kilo soli a 12kilo prosa

Počátkem dubna pokračovala už dříve rozsáhlá pomoc CSI. Do krizové oblasti Bahr-El-Ghazal odešlo 100 tun prosa a 7000 startovacích balíčků. Při rozdělování se pra-

Jídlo z hrnce na vaření ze startovacího balíčku CSI s Markusem Weberem

covníci CSI neptají ani na původ, ani na náboženství.

Dále pokračují iniciativy CSI při osvobozování otroků. Velké množství odvečených chlapců je použito na pasení stád. Nyní, v době sucha, překračují stáda při hledání zdrojů vody hranice Jižního Súdánu. Za pomoci mírových komisí v hraničních městech se daří přesvědčit mnohé Araby, aby propustili mladé otroky. Jako pobídka slouží CSI nabídka veterinárních léků, které nomádi potřebují pro imunizaci stád. Děkujeme za dosavadní pomoc a vydržte.

„Jděte a jednejte také tak“ řekl Ježíš na závěr podobenství o milosrdném Samaritánovi!

Znova se obracíme s prosbou na naše poslance a senátory, aby prosadili rázná ultimáta vládě v Súdánu na poli OSN. Ať musí alespoň část naftodolarů trvale měnit na pomoc hladovějícím a stáhne své milice z Dárfúru!

(Časopis pravidelně posíláme poslaneckým klubům ODS, KDU-ČSL, US-DEU a klubu senátorů ODS, KDU-ČSL a Klubu otevřené demokracie).

Vietnam

Zachránce života z Thu Duc

V Thu Duc a Vung Tau pečují sestry dominikánky o 308 dětí z nuzujících rodin ve školkách.

Nguen Tien se ještě nenarodila, když její otec opustil matku. Když se děvčátko narodilo, zřekla se jej i vlastní matka. Od umístění v sirotčinci uchránila mimino zcela chudá babička. Tak prožily první roky společně v primitivním brlohu. Nepřežily by

bez pomoci sousedů, kteří všemožně, skoro devadesátileté ženě, pomáhali. Stále více se ale hlásilo stáří nesnesitelnými bolestmi zad. Z postele se dostávala jen s pomocí děvčátka. Odkud však mohly čekat pomoc! Péče o malé děti je ve Vietnamu řídká a stojí peníze.

Jednoho dne upozornili sousedé stařenku na školku dominikánek. Nevěřila, že ji vezmou bez peněz, ale přesto po několika dnech

Tanec dětí

vzala malou za ruku a šly. A stal se zázrak. Jedna ze sester jim otevřela a zavedla je k vrchní sestře Mary Linh. Když se na malou podívala, bylo jasné, že Lien našla nejen nové přístřeší ale vrátilo se jí i její dětství.

Podobný osud mají i další děti u sester dominikánek.

Projekt

Sestry dominikánky pocházejí původně ze severokorejského Hai Phongu. Když se tam v roce 1954 dostali k moci komunisté, musely odejít do jižního Vietnamu. V Thu Duc u Saigonu vedly školu. Po roce 1975, když komunisté ovládli celý Vietnam, přišly sestry o většinu žáků i tříd. Mohly se věnovat jen dětem předškolního věku. Ty starší mohli učit jen vyškolení partajníci. Mlčky a statečně plni-

ly sestry svoji úlohu: být i v komunismu dále činné v charitativní oblasti. Politika Doi Moi (obnova) přinesla obrat i pro sestry. V roce 1996 dostaly zpět zabrané učebny. Tak dnes pečuje 11 sester o 215 dětí v sedmi třídách v Thu Duc a o 93 ve Vung Tau. Většina dětí pochází z nejhudších poměrů. Aspoň zde si mohou malovat, zpívat, tančit a hrát. Dostávají nejen vyučování v pečování o sebe ale jsou hrou uvedeny do světa číslic a písmen. A jedno teplé jídlo denně!

Sestry vedou také atelier s deseti šicími stroji, ve kterém se mladá děvčata učí šít a zhotovují uniformy pro školky. V roce 2003 otevřely sestry v Thu Duc ošetřovnu pro chudé.

Všechny jejich aktivity podporuje CSI.

Zprávy ze světa - k zamyšlení a modlitbě

Co nás může odloučit od Kristovy lásky? Snad soužení, bída nebo pronásledování, hlad nebo zima, nebezpečnost nebo meč?" Římanům 8,35

Turecko

24. dubna uplyne již 90 let od strašné genocidy. Turečtí vojáci zmasakrovali v letech 1915 až 1918 1,5 milionu arménských křesťanů a 750000 asyrských křesťanů.

V Turecku je doposud trestné jakkoliv genocidu připomínat!

Turečtí extrémisté rušili tradiční pravo-

slavnou slavnost na Zjevení Páně (6. ledna) svěcení vody na Zlatém rohu v Istambulu. Hodili posvěcený kříž do vody, ale mladí jej přinesli zpět. Demonstranti mávali vlajkami, tlačili se na patriarchu Bartholomaie a křičeli urážlivá hesla.

Pakistán

Loni koncem listopadu usekl muslimský zákazník Ahmed Ali 22letému křesťanskému obchodníkovi Shahbaz Masihovi bezdůvodně ruku. Intervence biskupa Josepha Couttse vedla k zadržení pachatele. Muslimové žádají stažení žaloby na zranění.

Školáci asyrských křesťanů

V noci 27. února zničili neznámí pachatelé házením kamení okenní tabule katolického domikánského kostela v Karáčí. Byl to už třetí útok na tento kostel. Dřívější prošly bez zatčení. Tentokrát byla aspoň přijata opatření úřadů na zvýšenou ochranu.

Vietnam

Je tomu již 30let od vstupu severovietnamských jednotek do hlavního města Jižního Vietnamu Saigonu (dnes Ho-Či-Minovo město). Celý Vietnam se stal komunistickým. Následovalo pronásledování křesťanů a buddhistů. Dodnes jsou v celé zemi základní práva na náboženskou svobodu masivně potlačována.

Vloni na Vánoce bylo uvězněno mnoho duchovních vedoucích a kazatelů na centrální vrchovině. 1. února protestovali proti násilí komunistického režimu poslanci evropského parlamentu Marco Pannella a Emma Bonino. Odvolací jednání proti mennonitskému faráři Nguen Hong Quangovi odsouzenému vloni na tři roky vězení, bylo 2. února odloženo na neurčito.

Jak jsme informovali, byla 12/12 2004 odsouzena Le Thi Hong Lien na 12 měsíců. 17 února byla přemístěna do „převychovacího lágru“, kde ji její otec 23/2 viděl, ale nesměl s ní mluvit. Lien je po tvrdém mučení zesláblá a odmítá výjimky ve stravování.

Nigerie

Obiora Ike, generální vikář biskupství Enugu se obává rozšíření islámského práva šaria do dalších svazových států Nigerie. Od roku 1999 přišlo z náboženských důvodů o život 11000 Nigérijců a byly zničeny stovky kostelů!

Militantní muslimové vyhnali pět studentů pro evangelizační působení z veřejné školy v islámském svazovém státě Bauchi. V lednu vtrhli islámští extrémisté do domů pokřtěných rodin Hanatu Haruna Alkali a Abrahama Adamu Misala, aby je pře-

svědčili změnit místo bydliště.

Keňa

4. ledna přepadli ozbrojenci dominikána -faráře Richarda Heathe v jeho bytě u Kisumu. 85letý misionář podlehl po dvou týdnech těžkým zraněním.

Čína

24. ledna zemřel ve věku 81 let biskup podzemní katolické církve, Johannes Gao Kexian. Nebylo mu dopřáno zemřít na svobodě. Kexian si prožil už jako seminarista roky „převýchovy“ v táborech nucených prací. Posledních šest let života prožil pod policejním dohledem.

Súdán

Po 50 letech násilné islamizace jihu projevil režim generála Omara al-Bashira poprvé náznak rozvojové pomoci. Nákladáky přivážející zpět propuštěné otroky přivezly tučet mlýnků na obilí. Byly vyloženy blízko vesnice Mabil (okres Aweil-východ).

Maledivy

Všichni domorodí křesťané byli propuštěni z vězení v rámci všeobecné amnestie. Provinili se proti islámskému režimu normální misionářskou činností.

Bangladěš

Po vydání překladu bible srozumitelného většině obyvatel země v roce 1997, vznikaly v celé zemi Jamaty (křesťanská domácí společenství z obrácených muslimů s 15 až 25 členy). Podle údajů švýcarské misijní společnosti „Kingdom Ministers“ stoupl počet křesťanů k 10 000.

Bhutan

Po úplném zákazu kouření začalo nyní toto malé království vystupovat proti křesťanské menšině (méně jak půlprocentní). Zatímco se tento státek ve východních Himalájích přihlásil k podpoře národní kultury a buddhismu, zahájil útlak, diskriminaci v zaměstnání a státní šikanu proti křesťanům.

Súdán

Koncem ledna byla osvobozena 14letá Nyanut Kolong po osmi letech z otroctví. Byla unesena arabskými jízdními milicemi a zotročena v Alajaber. Nyní o ni pečuje její teta.

Rusko-Osetije

Je dokončen překlad Nového zákona do osetštiny. Tak si budou moci pozůstatí po více než 300 žácích, obětech sebevražedných útočníků, přečíst „dobrou zprávu“ od Ježíše ve své mateřštině.

Kuba

Od března roku 2003 sedí bratři Luis Enrique a José Daniel Ferrer García na samotkách. Mají být propuštěni v letech 2031 respektive 2028. Zvláště krutě zacházejí dozorcí s Luis Enriquem.

Ze statistiky Evropy:

V Boha věří asi dvě třetiny Evropanů. Nejvíce Poláků s 97%, pak Portugalců s 90%, následují Rusi s 87% a závěr tvoří Češi s 37%!

A Světa:

Ve světě je 2,1 miliardy křesťanů, 1,3 miliardy muslimů a skoro miliarda ateistů, což je skoro 14% obyvatelstva.

Indie

11. února zavraždili neznámí pachatelé 25letého misionáře ve svazovém státě Karnataka. Stav mrtvolky svědčil o brutálním mučení. Za aktéry jsou označováni extrémní hinduisté, kteří vyhlásili válku evangelizaci v Indii.

V jihoindickém státě Andhra Pradesh (východně od státu Karnataka) přepadli hinduističtí extrémisté 19. února 250 věřících evangelikální „Emanuel Ministries International“. Žáci biblické školy právě vystupovali z vlaku ve městě Kota; 8 jich bylo těžce zraněno.

Strana Hindu BJP, která získala většinu v loňských květnových volbách, prosadila odstranění křesťanských svátků ve většině svazových států. Křesťané jsou v miliardové Indii 2,4% menšinou.

A znovu Evropa

8. května uplynulo 60 let od konce 2. světové války. Vyžádala si 50 milionů obětí. Kapitulace ukončila 12 let hrůzovlády nacistů. Vzpomeňme a uvědomme si, že u nás vládli komunisté více jak 40 let, ještě déle v Polsku, Pobaltí a přes 70 let v SSSR!

Čína – dvojíma očima

V prosinci 2004 byl už po páté zatčen Zhang Rongliang. Jeho souvěrci se obávají o jeho život, protože trpí cukrovkou. 53letý Zhang Rongliang je představeným státem zakázané církve „Čína pro Krista“. Počet příslušníků této církve je odhadován na deset milionů.

Kostel pravoslavné církve, poničený během kulturní revoluce, může být znovu provozován. Čína ale nepovolila žádné zahraniční duchovní. Pravoslavní čínští bohoslovci studují nyní v semináři v Moskvě a připravují se tam na kněžský úřad.

Čína je velmi lukrativní ekonomický part-

ner. Proto vlády evropských zemí přivírají oči nad pronásledováním křesťanů a dalším porušování lidských práv v této nejlidnatější zemi světa. Zatímco utěšeně rostou obchodní obraty s „Říší středu“, jsou v celách smrti drženi nevinní křesťané. Je nezbytné přesvědčovat obchodní partnery, že křesťané jsou a budou posilou své země, že jejich pronásledování škodí především a jen Číně. Ta může totiž počítat jen s jedinou jistotou, že křesťané vydrží, protože za nimi stojí Bůh.

Gong Shengliang blízko smrti

V dubnu 2001 prohlásily čínské úřady „Církev Jižní Číny“, jednu z evangelických „domáckých církví“ s několika desítkami tisíc

Dopis do vězení - prosím poslat!

Odesílatel

12,- Kč

Gong Shengliang
Prison Section Four, Te Yi Hao
Hongshan Prison, Miaoshan
Developmennt Zone
Jiangxia District, Wuhan City
Hubei Province
Peoples Republic of China 430223

členů, za „zlý kult“. Několik jejich vedoucích bylo uvězněno, mezi nimi také farář Gong. Přitěžující materiál si žalobci připravili sami. Tvrdým mučením přinutili několik jeho spolupracovnic, aby jej obvinily ze znásilnění. Dábelský plán vedl k odsouzení Gong Shenglianga 18. 12. 2001 k trestu smrti. Díky mezinárodním protestům, v kterých se angažovalo i CSI, byl po roce jeho trest změněn na doživotí. Zprávy, těžce pronikající přes zdi vězení, hovoří o mučení nevinně odsouzeného faráře. Ten již sotva může chodit.

V dubnu loňského roku oznámily tři sestry, kterým byl povolen desetiminutový rozhovor, toto poselství svého bratra: „Nebudu-li včas přemístěn do jiného vězení, budete si brzy moci vyzvednout moji mrtvolu.“

Ženy, donucené krutým mučením ke křivému svědectví, se po svém propuštění v roce 2004 různými cestami dostaly z Číny a mohly vypovídat před Komisí pro lidská práva OSN (podrobnosti o jejich mučení vás ušetřím, známe obdobná z doby nedávné, FK).

Irán

Iránští mullahové ve slepé uličce

Dráždí náboženskou policii najatými zrádci. Šikanují vedoucí společenství a nechávají je uvěznit. Přesto se množí znamení, že teokratická doktrina božícího státu vede do slepé uličky. Stále více mladých Iráčanů se přiklání ke křesťanství.

Toho zářiového dne roku 2004 slunce žhne nad milionovým městem Karaj asi 30 kilometrů západně od hlavního města Teheránu. Již měsíce tu nepršelo. Z komínů chemické továrny se valí kousavý dým, který se

mísí s prachem zviřeným větrem a kalí pohled na blízké pohoří Elburz (s nejvyšší horou jen o málo nižší než Elbruz na Kavkaze). Stranou hlavních cest, v budově bývalého skladiště téměř bez oken, se nachází centrum křesťanského společenství „Assemblies of God“ (Boží shromáždění). Zde se má ve čtvrtek ráno sejít skoro stovka iránských křesťanů a několik muslimů na výročním setkání. Vedoucí společenství Vartan právě pozdravil ze všech částí země příchozí účastníky, když na dvoře skladiště je slyšet zvuk blížících se kroků těžkých bot. A už se otevírají vrata

Drahý bratře v Kristu!

Jsme šokováni nespravedlivým rozsudkem a Vaším krutým mučením ve vězení. Slyšeli jsme o svědectvích několika žen, které mohly sdělit svůj příběh v Národním tiskovém klubu ve Washingtonu a před komisí OSN pro lidská práva v Ženevě. Víme tedy, že jste neprovedli nic špatného. Prosim, buďte ujištěni o našich modlitbách. Ať Vás Bůh obdaří svým pokojem a posiluje Vás v čase zkoušek ve vězení.

Vaši v Kristu

Dear brother in Christ!

We are shocked about the unjust punishment and the severe torture which you must endure in prison. We heard about the testimonies of several women who told their side of the story at the National Press Club in Washington and the UN Human Rights Commission in Geneva. We are convinced that you have done no wrong. Please be assured of our prayers. May God Almighty grant you His peace and strengthen you during these trying times in prison.

Sincerely in Christ

a v nich s namířenými zbraněmi náboženská policie.

„Přítěžující materiál“ shromážděn

86 křesťanů, mezi nimi vedoucí společenství Vartan, Soren, Harmik, George, Omid, Farhad, Neshad, Henry, Hemaz a Robert je zatčeno. Jsou naloženi se zavázanýma očima a jezdí se s nimi dokola, aby neznali místo pozdějších výslechů. Po sejmutí otisků prstů následují mnohahodinové, několik dnů trvající výslechy, na různých policejních revírech města. Při tom je jasné, že náboženská policie už zajistila rozsáhlý „přítěžující materiál“. Většina je jich propuštěna v průběhu čtyř dnů s přísným napomenutím nezvat příště žádné muslimy na modlitební shromáždění. Několik dnů před policejní razíí varoval ve státní televizi vysoce postavený bezpečnostní úředník před „mnoha zahraničními náboženstvími“. Dále požadoval „záchranu národa a jeho náboženství – šíitský islám – před všemi zahraničními vlivy“.

Střežen muslimy

Dodnes je vězněn Pastor Hamid Pourmand, označovaný bezpečnostními úředníky náčelníkem „Assemblies of God“. Tento, dnes

47letý poručík, konvertoval krátce před propuknutím islámské revoluce ajatolláha Chomejního v roce 1979 z islámu ke křesťanství. Přesto mohl dále roky sloužit v armádě. Byla mu věnována velká pozornost pro jeho náležitost k armádě a nakonec byl v září 2004 uvězněn.

Byt vzhůru nohama

V době pastorova zatčení byla jeho rodina na návštěvě příbuzných v Teheránu. Když se vrátili do obydli v Bandr-i Busher (380 km na jih od Teheránu), mysleli si, že během jejich nepřítomnosti došlo k zemětřesení. Vnitřní zařízení bytu bylo na jedné hromadě, převrácené a vysypané zásuvky, na zemi zmuchlané oblečení a rozbitý porcelán. Když zjistili, že chybí početné dokumenty, svatební a rodinné fotografie, bylo jasné, že prohlídka obydli byla organizována náboženskou policií a měla sloužit ke shromáždění přítěžujícího materiálu. Koncem ledna byl pastorovi umožněn kratičký styk s rodinou: telefonem mohl své paní, syrsko ortodoxního vyznání a dvěma dětem sdělit, že je živý. 16. února byl podle vojenského zákona odsouzen ke třem letům vězení za odpadnutí od víry. Je vězněn v obávaném teheránském vězení Evin.

Pastor Hamid Pourmand se svojí rodinou: Od září je uvězněn-bez kontaktu s okolním světem

„Zachraňte šíitský islám“

Velkorazii ze září předcházela řada dalších po celé zemi. Příčinou byly obavy iránské správy z rostoucího počtu konverzí ke křesťanství. Vysoce postavený člen revoluční vlády, duchovní Hasan Mohammadi, vyjádřil na setkání studentů v Teheránu hluboké znepokojení nad pokračováním revoluce zahájené ajatolláhem Chomejním: „Buďte na pozor, mladí mužové“ mumlal do mikrofonu „zachraňte svůj milovaný šíitský islám“. Je to neudržitelné, že se denně průměrně 50 mladých lidí rozejde s učením proroka Mohammeda.

Konverze k Baha'i se trestá zvláště přísně.

V Iránu jsou křesťané podobně jako ostatní nemuslimové občané druhé třídy. Nesmí mít žádnou literaturu v perštině, nemuslimský obchodník musí mít v vchodu uvedenou náboženskou příslušnost. Křesťanská společenství musí úřadům odevzdat jmenné

seznamy a při vstupu na bohoslužby se podepsat do seznamu. Bohoslužby jsou povoleny jen v neděli. Od roku 1979 uzavřel stát mnoho kostelů. Při vzdělávání a hledání práce jsou nemuslimové poškozováni. Podle zákona dostávají za stejný přestupek vyšší trest než muslimové, při nárocích na odškodnění dostávají o stupeň méně.

Velmi tvrdě jsou trestáni za obrácení muslimů. Podle islámského práva šaria je za odpadnutí od islámu smrt a proto chrání muslimy pronásledováním a vražděním potenciálních „obracečů“. Na stejném stromě visel v roce 1994 presbyteriánský farář a o dva roky později pastor Mohammed Bagher el-Yusefi.

Odpadnutí od islámu je stejný zločin jako vražda, ozbrojená loupež, znásilnění a obchod s drogami.

Stát pronásleduje i členy Baha'i, sekty vzniklé v 19. století z islámu. Od roku 1979 jich bylo popraveno víc jak 200.

Křesťanství a fundamentalismus

Vladislav Běhal

V souvislosti s teroristickými útoky se mluví o islámském fundamentalismu, který je všeobecně odsuzován, ale současně s ním je odsuzováno i křesťanství s poukazem na násilnosti páchané křesťany, zejména v minulosti. Především ateisté pak rádi házejí všechna náboženství do jednoho pytle a ukazují na jejich škodlivost.

Tomuto názoru je třeba oponovat. Křesťané se sice také dopouštěli různých špatností a ukrutností, ale dopouštěli se jich v rozporu s tím, co křesťanství učí a z velké části se jich dopouštěli lidé dosazení do svých funkcí světskou vrchností.

U muslimů nebo u hinduistů tomu tak není, což dosvědčují texty, které jsou základem jejich náboženství a které jsou pro ně závazné.

Základem křesťanské víry je především Nový zákon, pro Židy je to Starý zákon, pro muslimy je to Kórán, pro hinduisty zásady vycházející z ved a upanišád a ze staré indické mytologie atd. Rozdíl mezi křesťanstvím a jinými náboženstvími se ukáže, podíváme-li se, k čemu věřícího texty, ze kterých vychází jeho víra (ateismus je také víra), zavazují.

Pravověrný křesťan se snaží dodržovat desatero, řídí se zásadou: „Miluj Pána Boha svého z celého srdce svého (...) a bližního svého jako sebe sama“ a učením Ježíše Krista, prezentovaným v Novém zákoně (tak jak jej vykládá Katechismus katolické církve). Msta se zakazuje, křesťan má odpouštět viny na sobě spáchané i svému nepříteli. Křesťané chtějí přeměnit svět hlásáním lásky, protože Bůh je láska. Takové křesťany, kteří realizují důsledně učení Ježíše Krista a obětují z lásky k Bohu a bližnímu svoje životy, a to buď na popravišti, nebo celoživotní službou jiným lidem, pak církev nazývá svatými.

V Novém zákoně není nic, s čím by dobrý člověk nemohl souhlasit a navíc tam nenaj-

deme nic nelogického, absurdního, co by bylo v rozporu se zdravým lidským rozumem a současným poznáním vesmíru. Kdyby se všichni lidé důsledně drželi učení Ježíš Krista, většina utrpení by ze světa zmizela.

Pravověrný muslim, pokud se řídí Kóránem je nabádán ke mnoha dobrým věcem, ale pokládá ženy za něco méněcenného, může si z jiného člověka udělat otroka, jinověrce zabít a řídit se zákonem krevní msty. Podle např. súry 9, odst. 5, Kórán muslimovi přikazuje zabít jinověrce, kdekoliv je najde, přepadat je ze zálohy atd. Pokud při tom zahyne, dostane se mu posmrtné odměny – života odpovídajícího zde na zemi pobytu v nevěstinci. Kórán rovněž předepisuje krevní mstu.

Pravověrný hinduista uznává oprávněnost kast, příslušníci nízkých kast a „nedotknutelní“ jsou odsouzeni k tomu, vykonávat tu nejhroší práci za minimální odměnu, dostane-li se někdo do bídy, nezaslouží si soucit, protože si svůj osud přivodil špatnostmi, které činil v předešlém životě. Hinduista z vyšší kasty může zbít nedotknutelného třeba jen proto, že se umyl u pumpy určené pro jeho kastu. V současné Indii jsou sice kasty úředně zrušeny, ale v praxi dělení podle kast stále přetrvává a hinduismus na nich stojí.

Ve dvacátém století jsme měli příležitost se seznámit s fundamentalismem u ateistů. Pravověrný ateista neuznává existenci nesmrtelné duše, kterou považují filosoficky propracovaná náboženství za podstatu člověka, což dodává člověku tak vysokou hodnotu, že fyzické rozdíly mezi lidmi jsou nevýznamné. Člověk je pro ateistu jen nejlépe vyvinutý živočich nepodléhající žádnému vyššímu mravnímu zákonu. Interpretace Darwinovy evoluční teorie v tomto směru vedla k rasismu a oprávnění k vybíjení „méněcenných“ ras, což nacističtí fundamentalisté uskutečňovali. Ernst Haeckel např. došel k závěru, že evolučním osudem Německa je zbavit se podřadných. Napsal:

„Němci se od společného opičího základu člověka vzdálili nejvíce (...). Po psychologické stránce mají nižší rasy blíže ke zvířatům než k civilizovaným Evropanům. Je proto nutné přiřadit jejich životům jinou hodnotu.“ (!) Stejně tak marxističtí fundamentalisté likvidovali příslušníky vykořisťovatelských tříd a ty, kdo věřili v Boha.

Ve dvacátém století bylo zabito, převážně ateisty, nacisty a komunisty, 10 milionů křesťanů –pro svou víru.

Nacisté a komunisté chtěli změnit svět k lepšímu hlásáním nenávisti. To samozřejmě znamená, že každý ateista je fundamentalistou a není tolerantní k lidem věřícím v Boha.

V křesťanství se objevovaly rozličné hereze, jejich důsledné uplatňování vedlo často k různým násilnostem, jako bylo vyvražďování lidí, o kterých někdo rozhodl, že jsou předurčeni do pekla, nebo pro ně byly zřizovány pracovní tábory (žebrační a chudáci). Tato heretická učení byla rovněž v rozporu s tím, co učil Ježíš Kristus, a byla katolickou církví odsouzena.

Z uvedeného vyplývá, že na rozdíl od jiných náboženství učení, které hlásá křesťanství, nenabádá k ničemu špatnému, což ostatně jako učení zjevené Bohem ani nemůže.

Report 02/2005

Existuje zlo?

Univerzitní profesor vyzval své studenty k diskusi na téma existence zla. Začal slovy: „Stvořil Bůh vše co existuje?“ Jeden ze studentů bez váhání odpověděl: „Ano, stvořil!“ Profesor se ptal dále: „Stvořil Bůh skutečně vše?“ „Ano, pane,“ odpověděl student. Profesor pokračoval: „Jestliže Bůh stvořil vše, pak stvořil také zlo, protože existuje všude kolem nás, a podle principu, že naše skutky definují, kdo jsme, pak je Bůh zlý.“ Student byl touto odpovědí umlčen a profesor byl spokojen sám se sebou. Byl hrdý, že studentům znovu dokázal, že Bůh a víra je jen mýtus. Do diskuse se přihlásil druhý student a řekl: „Mohu Vám, pane profesore položit otázku?“ „Samozřejmě“ odpověděl profesor. „Pane profesore existuje chlad?“ „Co je to za otázku? Samozřejmě, že existuje. Nebyla ti nikdy zima?“ Studenti se nad vývojem debaty začali pochechtávat. Mladý muž řekl: „Ve skutečnosti chlad neexistuje. Podle zákonů fyziky je to, co považujeme za chlad, jen absence tepla. Každé tělo nebo předmět můžeme studovat z pohledu vodivosti a jak přenáší energii. Teplo je tedy to, co tělo nebo předmět přenáší. Absolutní nula je absolutní nedostatek tepla; následkem toho je veškerá hmota inertní a neschopná reakce. Ve skutečnosti chlad neexistuje. Je to jen slovní obrat,

kterým vyjadřujeme to, že cítíme nedostatek tepla.“ A student pokračoval: „Pane profesore existuje tma?“ „Samozřejmě,“ odpověděl profesor. Student pokračoval: „Pane profesore, znovu se mýlíte, tma také neexistuje. Tma je ve skutečnosti jen absence světla. Světlo můžeme studovat, tmu ne. Jednoduše, světelné paprsky mohou proniknout tmu a prosvitit ji. Jak můžeme určit, jak velká tma je v daném prostoru? Tak, že změříme množství světla, které tam je. Není to tak? Temno je jen lidské označení stavu, tedy toho, co se stane, když světlo není přítomné.“ Mladý muž pokračoval a položil profesorovi další otázku: „Pane, existuje zlo?“ Profesor trochu znejistěl, ale odpověděl: „Jistě, vždyť jsem to již řekl. Denně vidíme příklady nelidskosti vůči jiným lidem. Mnohočetné zločiny a násilí jsou všude ve světě. Všechny tyto jevy ukazují na přítomnost zla.“ Na to reagoval student. „Ne, pane, zlo neexistuje!, tedy neexistuje samo o sobě. Zlo je jen stav; jednoduše stav bez Boha. Podobně jako tma a chlad, je to jen slovo, které si vytvořil člověk, aby mohl popsat stav, kde není Bůh přítomen. To znamená, že Bůh nestvořil zlo. Zlo není jako víra nebo láska, kterou vnímáme jako teplo a světlo. Zlo je důsledek toho, co se stane, když je člověk vydán na pospas sám sobě a když v našich

srdcích nesídí Boží láska. Je to jako chlad všude tam, kde není teplo, nebo jako tma, kde není světlo.“

Profesor se posadil a nastala chvíle ticha. Jméno mladého muže bylo - Albert Einstein.

Převzato z časopisu Zápas o duši, duben 2005.

*Když svatý František posvětil přírodu
a chudobu, svatý Jan Bosco
posvětil práci a chudobu.*

Francis Orestano

Poděkování dárcům

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v únoru, březnu a dubnu:

*Jména dárců jsou z důvodu ochrany
soukromí na internetu skryta...*

Děk také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

*Jména dárců jsou z důvodu ochrany
soukromí na internetu skryta...*

*Jména dárců jsou z důvodu ochrany
soukromí na internetu skryta...*

**Děkujeme i všem, kteří nechtějí být
uváděni nebo jejichž jména nebyla čitelná
(35).**

křesťanská mezinárodní
solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Opakovaně nám toto oznamovat není třeba. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38,
751 24 Přerov nebo:

F. Kopečný, U tenisu 27 750 02 Přerov

Tel: 581 203 438

e-mail: csi@csi-cr.cz

Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. **0278125043 / 0300**

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy věznům a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisktextů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSA-NÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.